

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. apríla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. Z., R., zastúpeného advokátkou JUDr. K. M., Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na verejné prerokovanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na verejné prejednanie veci zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 317/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. Z. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2012 doručená sťažnosť Ing. B. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na verejné prejednanie veci zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 317/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol účastníkom konania o ochranu osobnosti vedeného pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“), v ktorom sa ako žalobca domáhal proti spoločnosti P., a. s., B. (ďalej len „žalovaný“), morálnej satisfakcie a náhrady nemajetkovej ujmy. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 4 C 84/2009 z 10. mája 2010 žalobe sťažovateľa vyhovel a zaviazal žalovaného k morálnej satisfakcii a náhrade nemajetkovej ujmy. Krajský súd na základe odvolania žalovaného rozsudkom sp. zn. 10 C 317/2010 z 22. septembra 2011 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa a žalobu sťažovateľa zamietol. Uznesením sp. zn. 10 Co 318/2010 z 27. októbra 2011 krajský súd zmenil aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 C 84/2009 z 30. júna 2010 o náhrade trov konania tak, že na náhradu trov prvostupňového konania zaviazal sťažovateľa.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

«Odporca (krajský súd, pozn.) na prejednanie odvolania žalovanej strany nariadil pojednávanie, na ktoré podľa jeho poznatkov boli predvolaní účastníci konania a ich právni zástupcovia. Na pojednávanie neboli predvolaní žiadni svedkovia, strany v konaní nenavrholi žiadne dokazovanie výsluchom svedka a v predvolaní odporca nenaznačil vykonanie dôkazu výsluchom svedka v odvolacom konaní.

Pojednávania sa zúčastnil ako verejnosť otec sťažovateľa. Hneď v úvode pojednávania predseda senátu vykázal verejnosť (otca sťažovateľa) z pojednávacej miestnosti. V zápisnici o pojednávaní je uvedený ako dôvod „Vzhľadom na tú skutočnosť, že v aktuálnom štádiu nie je možné s určitosťou vylúčiť možnosť opätovného vypočutia menovaného svedka v konaní, bol tento požiadaný o opustenie pojednávacej miestnosti.“ ...

V zápisnici o pojednávaní zo dňa 22. 09. 2011 nie je uvedené zákonné ustanovenie, podľa ktorého znemožnil predseda senátu verejnosti účasť na pojednávaní.

Dôvod, ktorý je uvedený v zápisnici neobstoí, pretože vykázaná osoba z pojednávacej miestnosti - JUDr. Š. Z. už bol vypočutý ako svedok v konaní pred súdom prvého stupňa a preto nebol daný zákonný dôvod na postup predsedu senátu podľa § 117

ods. 1 O. s. p. Rovnako neboli splnené podmienky vylúčenia verejnosti podľa § 116 ods.3 O. s. p. Postup predsedu senátu bol svojvoľný a zjavne smeroval k zbaveniu práva sťažovateľa na verejné pojednávanie. Tento názor potvrdzuje i skutočnosť, že osobe vykázanej z pojednávacej miestnosti predseda senátu neuložil, aby zotrvala v budove súdu za účelom prípadného výsluchu ako i skutočnosť, že vykázanú osobu neupozornil v priebehu pojednávania na možnosť návratu do pojednávacej miestnosti. Zo samotného priebehu pojednávania na odvolacom súde absolútne nevyplývala dôvodnosť opakovaného výsluchu svedka, čo jasne dokazuje, že dôvod, pre ktorý predseda senátu vykázal verejnosť z pojednávacej miestnosti neexistoval.

Zo zápisnice o pojednávaní odvolacieho súdu to síce nevyplýva, ale ak postup predsedu senátu mal byť opatrením týkajúcim sa vedenia pojednávania (§ 117 ods.1 O. s. p.), tak potom bolo jeho povinnosťou poučiť každého podľa § 117 ods. 2 O. s. p., ktoré ustanovenie je fakticky opravným prostriedkom proti opatreniu predsedu senátu. Predseda senátu, ktorý poučovaciu povinnosť nesplnil a tak zbavil možnosti každého, kto nesúhlasil s jeho opatrením žiadať, aby rozhodol senát. Právo tejto žiadosti patrí účastníkovi konania, ale i verejnosti, ktorej bola zmarená účasť na verejnom pojednávaní. Postup predsedu senátu bol úskok, pretože priebehom pojednávania potvrdil, že nikto, vrátane súdu, nemal záujem vypočúvať ako svedka osobu z verejnosti. ...

Právo na prerokovanie veci v prítomnosti účastníkov konania nemožno stotožniť s právom na verejné prerokovanie veci. ...

Sťažovateľ zastáva názor, že odporca postupom v jeho občianskoprávnej veci porušil jeho práva na verejnosť konaním, pretože neexistovali reálne žiadne dôvody pre vylúčenie verejnosti podľa tuzemských právnych predpisov a ani podľa čl. 6 ods.1 veta druhá dohovoru.»

Na základe uvedeného je sťažovateľ toho názoru, že „postupom Krajského súdu v Žiline vo veci vedenej pod sp. zn. 10 Co/317/2010 bolo porušené jeho základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy“ a tiež „jeho základné právo uvedené v čl. 6 ods. 1 dohovoru“.

Sťažovateľ sa v sťažnosti domáhal aj primeraného finančného zadostučinenia, priznanie ktorého odôvodnil „*pocitmi nespravodlivosti a bezmocnosti spôsobené postupom odporcu, ktorý neoprávnene zasiahol do jeho práva na verejné prerokovanie veci. Predseda senátu, ktorý konal v mene odporcu si uzurpoval právomoci, ktoré v konečnom dôsledku viedli k emocionálnym útrapám sťažovateľa vyplývajúcim z nemožnosti verejnej kontroly priebehu pojednávania v jeho veci.*“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a po vykonanom dokazovaní rozhodol týmto nálezhom:

„1/ Základné právo Ing. B. Z., aby sa jeho vec verejne prerokovala podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na verejné prejednanie jeho veci podľa čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/317/2010 porušené bolo.

2/ Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/317/2010 z 22. 09. 2011 a uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/318/2010 z 27. 10. 2011 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Žiline vo veci znova konať a rozhodnúť.

3/ Ing. B. Z. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3.000,- EUR (slovom tritisíc eur), ktoré je Krajský súd v Žiline povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacoch od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Krajský súd v Žiline je povinný v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu nahradiť trovy konania Ing. B. Z. na účet právnej zástupkyne JUDr. K. M. ... tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na verejné prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 317/2010. Podľa sťažovateľa prijatím opatrenia, ktorým predseda senátu odvolacieho súdu „*vykázal verejnosť (otca sťažovateľa) z pojednávacej miestnosti*“, došlo k porušeniu zásady verejnosti súdneho konania.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom... Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne

nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Zásada verejnosti konania ako jedna z procesnoprávných požiadaviek práva na spravodlivý súdny proces v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva plní dve základné úlohy, a to, že poskytuje individuálnu ochranu účastníkom súdneho konania a možnosť spoločenskej kontroly výkonu súdnictva. Obsahom individuálnej ochrany účastníkov súdneho konania je zabránenie nekontrolovateľnému „kabinetnému“ výkonu súdnictva, ktoré by mohlo viesť k súdnym rozhodnutiam za „zatvorenými dverami“. Verejný charakter chráni účastníkov súdneho konania pred výkonom justície v tajnosti, bez verejnej kontroly a je jedným z prostriedkov, pomocou ktorých má byť dosiahnutá dôvera v súdnictvo (napr. rozhodnutie vo veci Diennet c. Francúzsko z 26. septembra 1995).

Z citovaných ustanovení ústavy a dohovoru je zrejmé, že princíp verejnosti konania nie je princípom absolútnym, t. j. neobmedzeným. Výnimky z princípu verejnosti súdneho konania sa však vzťahujú iba na súdne pojednávanie, resp. na jeho priebeh, nie však na vyhlásenie rozsudku, ktorý musí byť vyhlásený vždy verejne.

Podľa § 116 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pojednávanie je verejné s výnimkou pojednávania vykonávaných notármi ako súdnymi komisármi.

Podľa § 116 ods. 3 OSP verejnosť možno pre celé pojednávanie alebo pre jeho časť vylúčiť, len keby verejné prejednanie veci ohrozilo ochranu utajovaných skutočností, obchodné tajomstvo, dôležitý záujem účastníkov konania alebo mravnosť.

Podľa § 116 ods. 5 OSP aj keď nebola verejnosť vylúčená, môže súd odoprieť prístup na pojednávanie maloletým a občanom, u ktorých je obava, že by mohli rušiť dôstojný priebeh pojednávania.

Podľa § 117 ods. 1 OSP pojednávanie vedie predseda senátu alebo samosudca, a to tak, aby prispelo k spravodlivému rozhodnutiu, aby splnilo výchovný účel a aby prebiehalo

dôstojne a nerušene. Robí vhodné opatrenia, aby zabezpečil splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov; dbá pritom aj na to, aby svedkovia, ktorí dosiaľ neboli vyslúchnutí, neboli prítomní na pojednávaní.

Podľa § 117 ods. 2 OSP kto nesúhlasí s opatrením predsedu senátu, ktoré urobil na pojednávaní, môže žiadať, aby rozhodol senát.

Zo zápisnice z odvolacieho pojednávania konaného 22. septembra 2011 vo veci vedenej krajským súdom pod sp. zn. 10 Co 317/2010, ktorá je prílohou sťažnosti, vyplýva, že pred samotným pojednávaním *„predseda senátu oslovil v pojednávacej miestnosti sediacu osobu, ktorá je známa z úradnej činnosti súdu. Jedná sa o Š. Z. – otca navrhovateľa, ktorý bol v konaní vypočúvaný ako svedok. Vzhľadom na tú skutočnosť, že v aktuálnom štádiu nie je možné s určitosťou vylúčiť možnosť opätovného vypočutia menovaného ako svedka v konaní, bol tento požiadaný o opustenie pojednávacej miestnosti. Následne svedok Š. Z. pojednávaciu miestnosť opustil.“*

Z obsahu zápisnice krajského súdu o priebehu odvolacieho pojednávania nevyplýva, že by odvolací súd rozhodol o vylúčení verejnosti pre celé pojednávanie alebo pre jeho časť, prípadne uplatnil opatrenie podľa § 116 ods. 5 OSP. Z označenej zápisnice je zrejmé, že predseda odvolacieho senátu preventívne uplatnil opatrenie v zmysle § 117 ods. 1 druhej vety OSP, teda požiadal otca sťažovateľa (ďalej len „dotknutá osoba“), ktorý v konaní pred súdom prvého stupňa vypovedal ako svedok a ktorý sa na odvolacie pojednávanie dostavil bez predvolania súdu, aby opustil pojednávaciu miestnosť pre prípad, že by bolo potrebné ho v odvolacom konaní opätovne vypočuť. Predsedom senátu prijaté opatrenie sa nijakým spôsobom nedotklo verejnosti pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu prijatie opatrenia podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP v posudzovanom prípade nemožno označiť (podľa slov sťažovateľa) ako „úskok“, pretože z procesných ustanovení upravujúcich občianske súdne konanie priamo vyplýva možnosť, aby odvolací súd opätovne vykonal dôkazy vykonané súdom prvého stupňa.

Podľa § 213 ods. 3 OSP ak má odvolací súd za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám.

Ako to vyplýva zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom z 22. septembra 2011, krajský súd zopakoval dokazovanie „prečítaním sporných článkov“, prečítaním uznesenia podľa § 163 ods. 1 Trestného poriadku a obžaloby podanej na sťažovateľa. Po vypočutí sťažovateľa a právnych zástupcov účastníkov konania títo zhodne uviedli, že „*d’alšie návrhy na doplnenie, resp. zopakovanie dokazovania nemajú*“. Na to krajský súd uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené.

Keďže na začiatku odvolacieho pojednávania nebolo možné s určitosťou vylúčiť potrebu opätovného vykonania dôkazu výsluchom dotknutej osoby ako svedka (odvolací súd v tomto štádiu konania nemohol mať vedomosť o návrhoch procesných strán na opakovanie dôkazov), predseda odvolacieho senátu preventívne prijal namietané opatrenie, teda vyzval dotknutú osobu, aby z tohto dôvodu opustila pojednávaciu miestnosť. Skutočnosť, že odvolací súd v zápisnici o odvolacom pojednávaní neuviedol zákonné ustanovenie, na základe ktorého postupoval, predstavuje len formálny nedostatok (bez potrebného ústavnoprávneho rozmeru), pretože z obsahu odôvodnenia prijatého opatrenia jednoznačne vyplýva, že išlo o opatrenie uskutočnené v súlade s ustanovením § 117 ods. 1 druhou vetou OSP.

Ústavný súd sa nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa, že dotknutá osoba sa zúčastnila na odvolacom pojednávaní ako verejnosť. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že dotknutá osoba bola v konaní pred súdom prvého stupňa v procesnom postavení svedka, ktorý je osobou zúčastnenou na konaní. Aj napriek skutočnosti, že sa svedok ustanovil na odvolacie pojednávanie sám bez predvolania súdu a s úmyslom zúčastniť sa na ňom ako verejnosť, nič nemení na jeho procesnom postavení svedka v konaní, a to až do právoplatného skončenia veci. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením sťažovateľa, že predsedom senátu prijaté opatrenie smerovalo proti dotknutej osobe ako zástupcovi verejnosti, v dôsledku čoho došlo k vylúčeniu verejnosti z pojednávania.

Sťažovateľ tiež namietal, že predseda senátu odvolacieho súdu v súvislosti s prijatím namietaného opatrenia v zmysle § 117 ods. 1 OSP si nesplnil povinnosť „poučiť každého“ podľa § 117 ods. 2 OSP.

Poučovaciu povinnosť súdu v občianskom súdnom konaní upravuje § 5 OSP, ktorý vyjadruje princíp rovnosti účastníkov konania. V zmysle tohto ustanovenia súdy poskytujú pri plnení svojich úloh účastníkom v občianskom súdnom konaní poučenia o ich procesných právach a povinnostiach. Súdy túto povinnosť nemajú, ak je účastník v občianskom súdnom konaní zastúpený advokátom.

Z citovaných ustanovení vyplýva poučovacia povinnosť súdu len vo vzťahu k účastníkom konania, ktorí v občianskom súdnom konaní nie sú kvalifikovane právne zastúpení. Týchto účastníkov je súd povinný poučiť o ich procesných právach (poučenie o otázkach hmotného práva nie je prípustné). Preto súd nie je povinný poskytnúť poučenie v prípadoch, ak je účastník konania zastúpený kvalifikovaným zástupcom z radov advokátov. To neplatí v prípadoch, ak osobitné ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku hovorí o obligatórnej poučovacej povinnosti súdu (napr. poučenie o možnosti podať opravný prostriedok podľa § 157 ods. 1 OSP). V prípadoch, keď to zo zákona výslovne nevyplýva, súd neposkytuje účastníkovi zastúpenému advokátom poučenie o procesných právach a povinnostiach podľa § 5 OSP.

Keďže súd má poučovaciu povinnosť v zmysle § 5 OSP len vo vzťahu k účastníkom konania a z ustanovenia § 117 ods. 2 výslovne nevyplýva poučovacia povinnosť súdu (a to ani vo vzťahu k iným subjektom konania), konajúci súd nebol povinný poučiť dotknutú osobu (v postavení osoby zúčastnenej na konaní) o jej práve žiadať v prípade jej nesúhlasu s opatrením predsedu senátu, aby rozhodol senát. Navyše, zo zápisnice z pojednávania ani nevyplýva nespokojnosť dotknutej osoby s prijatým opatrením. Ak teda dotknutá osoba nesúhlasila s opatrením predsedu senátu, mala možnosť požiadať o protokoláciu tejto skutočnosti v zápisnici o priebehu pojednávania, čo však z obsahu zápisnice nevyplýva.

Uvedené právne závery primerane platia aj vo vzťahu k sťažovateľovi. Keďže sťažovateľ bol v odvolacom konaní pred krajským súdom zastúpený advokátkou, ktorá bola prítomná na odvolacom pojednávaní, súd nemal poučovaciu povinnosť ani vo vzťahu k sťažovateľovi. Navyše, vo vzťahu k sťažovateľovi, ktorý bol v konaní pred odvolacím súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, osobitne platí, že v prípade jeho nespokojnosti s prijatým opatrením predsedu senátu mohol žiadať o protokoláciu tejto skutočnosti v zápisnici o pojednávaní a zároveň sa domáhať ochrany od senátu postupom podľa § 117 ods. 2 OSP. Z obsahu zápisnice o odvolacom pojednávaní však tieto skutočnosti nevyplývajú.

Ústavný súd pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu (v danej veci Občianskeho súdneho poriadku) je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Podľa judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť označené základné právo, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, ak koná vo veci v súlade s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je Občiansky súdny poriadok.

Na základe uvedeného ústavný súd uzavrel, že opatrenie predsedu odvolacieho senátu podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP prijaté v namietanom konaní na pojednávaní uskutočnenom 22. septembra 2011 nie je opatrením, ktorým došlo k vylúčeniu verejnosti z pojednávania pred odvolacím súdom. Zároveň postup krajského súdu v súvislosti s uplatnením tohto opatrenia sa podľa názoru ústavného súdu nejaví ako nezákonný, zjavne neopodstatnený alebo svojvoľný. Ústavný súd v postupe krajského súdu nezistil nič, čo by nasvedčovalo nedodržaniu ústavou zaručených procesných práv sťažovateľa ani ústavne

nekonformnej interpretácii procesnoprávnych ustanovení aplikovaných v prerokúvanej veci. Preto v okolnostiach prípadu sťažovateľa nedošlo k porušeniu princípu verejnosti súdneho konania.

Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namieta, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

Uvedené skutočnosti boli podkladom pre záver ústavného súdu, že sťažnosť sťažovateľa namietajúcu porušenie základného práva na verejné prerokovanie veci podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na verejné prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v namietanom konaní bolo potrebné odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že vo vzťahu k prípadnému porušeniu označených práv sťažovateľ mal účinný a dostupný právny prostriedok nápravy (podľa § 117 ods. 2 OSP), ktorý však, ako už bolo uvedené, nevyčerpal. V okolnostiach prípadu sťažovateľa preto prichádzalo do úvahy odmietnutie sťažnosti aj z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (prikázanie krajskému súdu, aby vo veci konal, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2012